

45
274

копія:

В И Р О К

ІМ'ЯМ УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ

1979 року, грудня, 21 дня, Судова колегія в кримінальних справах Київського обласного суду, в складі:

- головуючого - Романа А.І.
- народних засідателів - Мартиненко С.Т., Юрченко А.С.
- при секретарі - Беліцький Т.М.
- з участю прокурора - Погорілого В.П.
- з участю адвоката - Карпенка В.І.

розглянула у відкритому виїзному судовому засіданні в м. Кагарлику Київської області справу про обвинувачення:

Б Е Р Д Н И К А Олександра Павловича -

25 грудня 1927 року народження, уродженця с. Вавілово Снігурівського району Херсонської області, українця, громадянина СРСР, безпартійного, з освітою 7 класів, одруженого, декоратора-вітражиста Київського промислово-художнього об'єднання "Художник" прописаного за адресою: м. Київ, бульвар Лихачова № 8-а кв. 16, мешканця с. Гребені Кагарлицького району Київської області, судимого 24 квітня 1950 року за ст. 54-10 ч. I КК УРСР на 10 років позбавлення волі; 6 жовтня 1953 року за ст. 58-14 КК РРФСР на 10 років позбавлення волі, та міру покарання за попереднім вироком поглинено. Ухвалою Верховного Суду УРСР від 2 вересня 1955 року міру покарання зменшено до 5 років і 10 місяців, -

- в злочинах, передбачених ст. 62 ч. II КК УРСР, ст. 70 ч. II КК РРФСР.

Заслухавши пояснення підсудного, покази свідків та перевіривши і належним чином оцінивши зібрані по справі матеріали і докази, судова колегія -

в с т а н о в и л а :

Підсудний Бердник О.П., відбувши міру покарання за проведення антирадянської агітації і пропаганди та за втечу з місць ув'язнення, 10 жовтня 1955 р. з місць відбуття покарання звільнився.

466
275

Проживаючи в м. Києві та Київській області, на шлях виправлення не став. Залишавчись незадоволеним існуючим в СРСР державним і суспільним ладом, спілкуючись з особами, які також займалися антирадянською діяльністю і представниками зарубіжних буржуазно-націоналістичних кіл, на ґрунті антирадянських націоналістичних переконань, що виникли через неправильне сприйняття радянської дійсності, протягом 1956-1979 років, прикриваючись антинауковими ідеями та видаючи себе за "поборника прав людини" і "захисника" виконання Хельсинських угод 1975 року, з метою підриву та ослаблення Радянської влади, систематично виготовляв, зберігав і розповсюджував антирадянську наклепницьку літературу, в якій містилися вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад.

Окремі ворожі документи з тією ж метою передавав на Захід, де вони використовувалися і використовуються зарубіжними буржуазно-націоналістичними центрами, пресою і пересиланнями в провокаційних кампаніях проти СРСР з метою принизити міжнародний авторитет Радянського Союзу, сформувати у світової громадськості спотворені уявлення про радянську дійсність. Разом з тим Бердник займався антирадянською агітацією і пропагандою в усній формі, поширюючи наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад.

Вина підсудного Бердника полягає в наступному.

У 1956 році він виготовив кіносценарій /кінодраму/ "Грабітелі душ", у якому зводить наклеп на радянський державний і суспільний лад, ідеологічну діяльність КПРС і органи правосуддя, заперечує народовладдя в Радянському Союзі. Закликає до боротьби з існуючим ладом у нашій країні.

Два примірники цього документа Бердник зберігав у своїй квартирі до дня вилучення, 18 квітня 1972 року.

У судовому засіданні підсудний Бердник показав, що цього документа він виготовив у 1956 році, але сам вважає його ідейно хибним і з цієї причини для постановки кіностудії не пропонував.

Крім пояснень підсудного вина його підтверджується протоколом обшуку у його квартирі, в ході якого вилучено два примірники документа /т.4, а.с.4-6/, речовими доказами - документом /т.9, а.с.1-121/.

З огляду документа видно, що він має ворожу спрямованість та автором його є Бердник.

у 1962 році Бердник виготовив олівцем документ "Час
"Час останній!", у якому зводить наклеп на діяльність КПРС та
Радянського Уряду в справі будівництва комунізму, ганьбить пос-
туповий розвиток економіки нашої країни, намагається посіяти
недовір"я народу до Комуністичної партії, і зберігав його до
дня вилучення, 18 квітня 1972 р.

Бердник визнав себе винним у виготовленні цього доку-
менту та пояснив, що вважає його ідейно шкідливим. Хотів вико-
ристати його у своєму листі до ЦК КПРС. Проте, цей документ ви-
готовив не в 1962 році, а в 1970-1972 роках, з ним нікого не
знайомив.

Вина підсудного, крім його пояснень, доведена протоко-
лом обшуку, в процесі якого вилучено цей рукопис /т.4, а.с.2-8/
речовим доказом - самим документом "Час останній!", з виснов-
ку криміналістичної експертизи видно, що документ виконаний Берд-
ником /т.3, а.с.207-208/, а з огляду його видно, що він містить
наклепницькі вигадки, які порочать державний і суспільний лад
нашої країни.

Свідок Блашкова на попередньому слідстві та судовому
засіданні ствердила, що саме цей документ вилучено в час обшуку.

У 1965 р. Бердник отримав від Дзюби /пізніше засуджено-
го за антирадянську діяльність/ трактат під назвою "Інтернаціо-
налізм чи русифікація", який є злісним пасквілем на національну
політику КПРС і практику комуністичного будівництва в СРСР, спря-
мований на підрив дружби народів нашої Батьківщини, і зберігав
його до квітня 1972 року - дня вилучення.

Це підтверджується протоколом обшуку в квартирі Бердни-
ка, яким виявлено цей документ речовим доказом - самим докумен-
том /т.4, а.с.6-7, т.9, а.с.129-342/.

З огляду трактату видно, що цей документ має відкриту
ворожу спрямованість, а з висновку криміналістичної експертизи
витікає, що окремі дописки в машинописному тексті від руки вико-
нані підсудним Бердником /т.3, а.с.208/.

Бердник в судовому засіданні винним себе визнав у тому,
що цей документ, який має ворожу спрямованість, він редагував на
прохання Дзюби, а потім зберігав протягом 6-7 років, у своїй
квартирі.

У квітні 1972 року з метою підриву та ослаблення ра-
дянської влади Бердник виготовив документ у вигляді "Відкрито-

418
- 277
4.-

го листа" до Комітету Державної безпеки УРСР та до партійних органів, а перебуваючи на квартирі Руденка, якого пізніше засуджено за антирадянську діяльність, віддрукував на друкарській машинці не менш як в трьох примірниках. Перший примірник документа Бердник надіслав до комітету державної безпеки УРСР, а один з інших передав Руденку.

У цьому "листі" зводиться наклеп на радянську законність, діяльність державних органів, ганьбляться демократичні основи нашої країни.

Бердник пояснив, що цей лист він вважає безвідповідальним, глибоко шкідливим.

Вина доведена також протоколом вилучення примірника цього документа в квартирі Руденка /а.с.92-107, т.5/, висновком криміналістичної експертизи про те, що цей документ підписаний Бердником /т.3, а.с.207/, речовими доказами - двома примірниками цього документа /т.8, а.с.226-229 т.10, а.с.1-5/.

З огляду видно, що цей документ містить в собі наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад.

17 березня 1973 року Бердник виготовив на власній друкарській машинці "Олімпія" чотири примірники документа у вигляді "Відкритого листа" до керівників партії та уряду, спілки письменників України та організації об'єднаних націй, у якому наклепницьки стверджує, що в СРСР начебто можна з дозволу органів влади людину "вбити, репресувати та посадити в психіатричну лікарню". Один примірник такого документа передав Руденку, а два інші зберігав у себе вдома.

Підсудний Бердник в судовому засіданні показав, що викладене ним у "листі" стосується громадян і країн усієї планети, а не СРСР.

Проте вина його у викладеному доведена речовими доказами - цим документом /т.10, а.с.5-14/; протоколами обшуків, в процесі яких виявлено цей документ, з огляду його видно, що в ньому містяться наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад.

З висновків криміналістичних експертиз видно, що "Відкритий лист" надрукований на машинці "Олімпія" не менш як в чотирьох примірниках, а підписи на них виконані Бердником.

Після офіційного застереження від 7 червня 1973 року про недопустимість надалі дій, які суперечать інтересам державної безпеки СРСР Бердник належних висновків не зробив, а ще більше активізував антирадянську діяльність.

У жовтні 1973 року він виготовив "Открытое письмо", що адресується до Президії Верховної Ради СРСР, міжнародного ПЕНклубу у Нью-Йорку, Генерального секретаря ООН та до радянських письменників, у якому наклепницьки стверджує, що в нашій країні існує свавілля і беззаконня, іде переслідування громадян за висловлені ідеї. Тоді ж з цим наклепницьким документом ознайомив Горбатька і Добрована, передав їм один примірник для розмноження і розповсюдження.

Бердник в судовому засіданні пояснив, що дійсно з офіційного застереження належних висновку не зробив, а будучи виключеним зі спілки письменників, вважав себе ображеним і необачно продовжував свою протиправну діяльність.

Свідки Горбатька та Добрована у суді ствердили, що Бердник дійсно в 1973 р. ознайомив їх з цим документом та один примірник передав їм для розмноження фотоспособом і розповсюдження серед інших осіб.

Свідок Тульпа також ствердила, що в 1973 році вона одержала від Горбатька фотовідбитки цього документа в 3 екземплярах, які вона передала в органи КДБ.

З висновку криміналістичної експертизи витікає, що три фотокопії є репродукціями машинописного тексту, надрукованого на друкарській машинці "Олімпія", яка належить Берднику.

До справи приєднано речові докази - фотокопії документа та друкарська машинка "Олімпія", що вилучена у Бердника.

Протягом 1974-1977 років Бердник виготовив два варіанти ворожого документа під назвою "Свята Україна". "Думи про рідну Матір", у якому зводить наклеп на радянський державний і суспільний лад, національну політику КПРС, ганьбить союз російського і українського народів. З ворожих позицій ототожнює дореволюційне минуле України з її становищем за Радянської влади, порівнюючи його з "згустком кривавого харкотіння". Радянських людей називає "мільйонами духовних мерців", які нібито втратили почуття національної гордості, тлумачить, що Радянська Україна нібито не має державного суверенітету, а її майбутнє це - "безнадійність і сум, духовний занепад". Завдяки ці висадки, підсудний Бердник закликає до створення шляхом збройної боротьби якоїсь іншої "Святої України".

у 1976 році з цим ворожим документом ознайомив свою дружину Бердник-Сокоринську В.С., а пізніше цей пасквіль з іншими ворожими документами передав за кордон для подальшого розповсюдження через Орлова - судимого за антирадянську агітацію, Григоренко і Алексєєву, які вибули з Радянського Союзу.

Зазначений документ використовувався в проведенні антирадянських кампаній; був надрукований в газеті "Шлях перемоги" від 11 лютого 1979 року, орган ЗЧ ОУН, що видається в ФРН, в газеті "Українське слово", орган т.з. "Організації українських націоналістів-солідаристів" в Парижі, в газеті "Свобода", орган т.з. "Українського народного союзу", що видається у США та передавався 6 лютого 1979 року радіостанцією "Свобода", яка веде пересилання ворожого характеру на Радянський Союз.

Два примірники цього ворожого документа Бердник у січні-літку 1977 року передав Мариновичу та Руденку, які були вилучені під час обшуку у них в квартирах, а два інші екземпляри зберігав у своїй квартирі до дня вилучення 23 грудня 1976 року.

В судовому засіданні підсудний Бердник винним себе у виготовленні цього документа визнав, сам вважає його шкідливим і ворожим, оскільки допустив аполітизм. Давав читати його бущим однодумцям Руденку і Мариновичу, а також через Орлова передав за кордон.

Крім того, з протоколу обшуку видно, що 23 грудня 1976 р. в квартирі Бердника вилучено 2 примірники документа "Свята Україна" /т.5, а.с.25-26/, а два примірники його вилучено в квартирах Руденка і Мариновича /т.5, а.с.48, 55, т.14, а.с.145-146/; з протоколів огляду видно, що в цьому документі містяться наклепницькі вигадки, які порочать радянський і суспільний лад та заклики до боротьби /т.5, а.с.31, 35-36, 59, 75-76/.

Підсудний Бердник в процесі попереднього слідства показав, що цей документ він передав за кордон з іншими матеріалами через Григоренка, Орлова і Алексєєву, а свідок Бердник-Сокоринська стверджувала, що в 1976 році її чоловік дав їй для ознайомлення два примірники цього документа та вони зберігалися в їх квартирі до дня вилучення, 23 грудня 1976 р.

Ці покази Бердник-Сокоринська цілком підтвердила в судовому засіданні.

З висновку криміналістичної експертизи від 3 травня 1979 року видно, що два примірники зазначеного документа віддруковані на друкарській машинці "Олімпія", що належить Берднику /т.3, а.с.202, 209/.

Вина його в цьому епізоді доведена також речовими доказами - 4 примірниками документа "Свята Україна. Думи про рідну матір" та друкарською машинкою, текстами документа з буржуазно-націоналістичних газет "Свобода", "Шлях перемоги", "Українське слово" та з передачі радіостанції "Свобода". Це вказує на поширення цього документа на Заході і використання його ворожою пропагандою в підричних цілях проти Радянського Союзу /т.8, а.с.226-229, 246, 251-252, 258, 263-270, 296-298, т.10, а.с.16-90/.

18 червня 1976 року виготовив так званого "Открито-го дружеского послання", що адресовано Шостому з'їзду письменників Радянського Союзу і письменникам усього світу, в якому паплюжить діяльність КПРС та радянського Уряду в справі виховання радянської людини, яка нібито нічим не відрізняється від людини рабовласницького та буржуазного суспільства. Ним робиться спроба звинуватити наших письменників у тому, що вони оспівують у своїх творах нову людину, породжені процесом побудови соціалізму і комунізму, ганьбить патріотизм нашого народу. Цим наклепницьким документом ознайомив свою дружину та один примірник його передав Руденку, а другий зберігав у своїй квартирі.

У судовому засіданні Бердник показав, що він засуджує цей документ як хибний.

Крім того, викладене підтверджується протоколами обшуків в квартирах Бердника і Руденка, в процесі яких знайдено і вилучено цей документ /т.5, а.с. 25-26, 28, 92, 93, 100/; з огляду цього документу видно, що в ньому містяться наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад /т.5, а.с.31, 37, 103, 212-213/; речовими доказами - документом і друкарською машинкою та висновком криміналістичної експертизи про те, що машинописні примірники віддруковані на машинці Бердника /т.4, а.с.212, т.3, а.с.202, 207/.

25 червня 1976 року підсудний виготовив документ у вигляді так званого "Откритого листа" до одного з керівників КПРС, в якому зводить наклеп, що порочить радянський державний і суспільний лад, стверджуючи, що в нашій країні нібито існує деспотизм, насильство, шовінізм та цинізм, всепоглиблююча бюрократизація життя, які руйнують свідомість людей і країну та це ніби являється нормою буття.

З цим документом ознайомив дружину Бердник-Сокоринську та свою знайому Марковську та тоді ж один примірник його передав Руденку, а один - зберігав у своїй квартирі до дня вилучення.

422
281

Документ - "Открытое письмо" Бердник через Григоренку, Орлова і Алексееву передав за кордон, де він використовувався в підривних цілях проти Радянського Союзу радіостанцією "Свобода", в газеті "Українські вісті", що видається в ФРН.

У суді Бердник показав, що цей документ вважає шкідливим, оскільки окремі факти узагальнив, як типові для суспільства, хоч це є не так. Цей документ передав на Захід.

Також це підтверджується протоколами обшуку, в процесі яких згаданий документ було вилучено в квартирі Бердника та Руденка /т.5, а.с.25-26, 28, 92-93, 100-101/; речовими доказами - 2 примірниками документа, та друкарською машинкою /т.8, а.с.226-229, т.10, а.с.95-98/; оглядом документа, з якого видно, що він містить наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад; висновком криміналістичної експертизи, з якого витікає, що цей документ віддруковано на машинці "Олімпія", яка належить Берднику.

Свідки Марковська та Бердник-Сокожинська стверджували, що Бердник знайомив їх з документом "Открытое письмо".

З публікації журналу "Сучасність", що видається в Мюнхені, газети "Українські вісті" та передачі радіостанції "Свобода" видно, що зазначений документ потрапив за кордон, набув поширення там і використовувався буржуазно-націоналістичними колами в підривних цілях проти СРСР. /т.8, а.с.249-251, 263, 265, 271, 273, 275, 280, 281, т.19, а.с.218-219/.

Бердник 10 липня 1976 року виготовив "Открытое письмо" не менш як у 4 примірниках, що адресоване міжнародному Пен-клубу в Нью-Йорку. Один примірник його Бердник переслав секретарю т.з. "Вашінгтонського комітету по забезпеченню хельсинських гарантій на Україні" Богдану Ясеню з проханням найбільшого поширення за кордоном, а 3 інші примірники зберігав дома до дня вилучення.

У цьому документі підсудний Бердник стверджує, що його начебто за висловлені ідеї переслідують у нашій країні і що в радянському суспільстві діють "антиреволюційні сили", чиниться беззаконня, порушуються елементарні права людини.

Підсудний Бердник в суді показав, що цей документ виготовив сам і передав за кордон Богдану Ясеню. При цьому ворогого наміру не мав, а хотів таким чином привернути увагу світової громадськості до загальноземних проблем.

Це також підтверджується приєднаними до справи речовими доказами - листом до Б.Ясеня та 3 примірниками документа, що адресувався до Пен-клубу /т.10, а.с.99-102, т.В а.с. 226-229/, ксерокопіїв листа Бердника, протоколами обшуку і огляду, з яких видно, що "Открытое письмо" в 3 примірниках вилучено в квартирі Бердника, та цей документ містить наклепницькі вигадки на наш державний і суспільний лад /т.5, а.с.1-2, 7, 28/.

Криміналістичною експертизою стверджується, що цей документ виготовлений на машинці "Олімпія", яку вилучено у Бердника, а підписи на примірниках виконані ним.

9 вересня 1976 року Бердник виготовив документ під назвою "Открытое письмо" до Президента США Дж.Форда, в якому стверджує, що Радянський Союз нібито перебуває в полоні бюрократичної структури і просить надати йому політичний притулок у США.

Один примірник вказаного "листа" він передав через співробітника Генерального консульства США в Києві Міллса на Захід, де він був поширений і використовувався в проведенні антирадянської пропаганди і агітації буржуазно-націоналістичними колами. Його текст було надруковано 16 грудня 1976 р. в газеті пробандерівського спрямування "Народна воля", яка видається у США.

Крім пояснень підсудного Бердника, у яких він себе винним визнає цілком та вважає, що цей документ має ворожу суть, вина його підтверджується протоколом обшуку, в результаті якого в квартирі підсудного знайдено і вилучено примірник "листа" до Президента США Дж.Форда /т.5, а.с.25/; протоколом огляду, з якого видно, що документ містить наклепи на радянський державний і суспільний лад /т.5, а.с.31, 42/; речовими доказами вилученими у Бердника "письма" до Форда, а також електрографічною копією газети "Народна воля" /т.8, а.с.226-229, 266, 270, т.10, а.с.103-104, т.19 а.с.215-216/.

З висновку криміналістичної експертизи витікає, що підпис на цьому документі виконаний Бердником /т.3, а.с.207, т.4 а.с.139, 197/.

17 листопада та 5 грудня 1976 року підсудний виготовив не менше 7 примірників "Відкритого листа" того ж самого змісту і адресував його Президенту США Д.ж.Картеру.

Один примірник зазначеного наклепницького листа від 17 листопада 1976 р. Бердник у 1977 році знову через співробітника консульства США в Києві Міллса передав за кордон, де він використовувався в антирадянських цілях: 3 квітня 1977 р. був надрукований у газеті пробандерівського спрямування "Вільна думка" та, крім

424 283

...го, текст передавався радіостанцією "Свобода" 17 березня 1977 року.

Бердник показав, що він дійсно передав такого листа через Милса - представника Генконсульства США в Києві та на Захід через Григоренка.

З протоколу обшуку в квартирі Бердника видно, що цей документ в човирьох примірниках було виявлено і вилучено 23 грудня 1976 року /т.5, а.с.25-26/; з висновків криміналістичної експертизи витікає, що "Відкритий лист" надрукований на друкарській машинці "Олімпія", яка належить Берднику, а підпис на ньому виконаний Бердником /т.3, а.с.27, т.4, а.с.193, 196, 211-211/; з огляду цього документа видно, що він містить в собі наклепи на радянський державний лад /т.5, л.с.31, 36/, а також речовими доказами - листом і друкарською машинкою.

Про поширення цього документа на Заході свідчать текст "Відкритого листа" в газеті "Вільна думка" та переданого його радіостанцією "Свобода" /т.8, а.с.249, 264, 266-270, 282-283, т.19, а.с.217/.

З листопада 1976 року Бердник ще більше посилив свою ворожу діяльність.

Прикривавчись личиною "борця за права людини" і, ставши членом так званої "Української громадської групи сприяння виконанню Хельсінських угод", разом з пізніше засудженими за проведення антирадянської агітації і пропаганди Руденком, Мариновичем, Матусевичем, Лук'яненком і інш., брав активну участь у підготовці та розповсюдженні ворожих документів.

У листопаді-грудні 1976 року він приймав участь в обговоренні проектів, підготовлених Руденком антирадянських документів "Декларація Української Громадської групи сприяння виконанню Хельсінських угод" та "Меморандум № I", після чого схвалив їх і підписав, ставши таким чином співавтором у їх виготовленні.

У так званій "Декларації" наклепницьки стверджується, що на Україні ніби порушується "Загальна декларація прав людини", що в Радянському Союзі ніби існує і зростає бюрократизація державного життя.

В так званому "Меморандумі № I" з буржуазно-націоналістичних ворожих позицій вказується, що в Радянському Союзі нібито "проводяться репресії проти борців за громадські права" людини, що за часів Радянської влади Україна начебто "стала ареною геноциду і етноциду", що внаслідок нібито штучно створеного органами Радянської влади голоду на Україні в 1930-1933 роках свідомо знищено "не менше десяти мільйонів українців". У документі вих-

валляється українські буржуазні націоналісти, з сумом згадується, що в роки Великої Вітчизняної війни знищена так звана "Українська повстанська армія", яка вела боротьбу проти Радянської влади. Наклепацьки твердиться, що в містах України нібито зневажається українська мова і начебто "до в'язниць і концтаборів" почали кидати найталановитіших представників молодого української інтелігенції". Робиться спроба виправдати антирадянську пропаганду і агітацію та звинуватити СРСР в "порушенні" прав людини і прав нації на самовизначення.

Бердник в судовому засіданні це повністю ствердив та винним себе визнав в тому, що окремі факти порушення норм життя окремих особами у стані ~~запалу~~ перекрутив та безпідставно узагальнив.

Вина підсудного стверджується приєднаннями до справи речовими доказами - документами "Декларація..." та "Меморандум № I", на яких маються підписи Бердника /т.10, а.с.109-130/.

З висновку криміналістичної експертизи видно, що підписи на цих документах виконані Бердником /т.3, а.с.207/.

Оглядом документів з'ясовується, що "Декларація" і "Меморандум № I" за своїм змістом мають ворожу спрямованість.

У грудні 1976 р. Бердник за дорученням зараз засудженого Руденка згадані документи відвіз до Москви і ознайомив з ними Григоренка, Строкатову, Гінзбурга, Алексєєву. Два примірники їх залишив у Строкатової та Алексєєвої, а решту передав Гінзбургу для подальшої передачі через посольство США у Москві на Захід.

Ці документи неодноразово використовувалися в підривних цілях проти СРСР антирадянськими центрами в пробандерівському журналі "Визвольний шлях" № 5 за 1977 рік, та газеті "Українська думка" від 17 лютого 1977 року, орган так званого "Союзу українців у Британії", що видається в Лондоні, а також у ворожих передачах західними радіостанціями на Радянський Союз "Свобода" та "Голос Америки".

Названі документи були надіслані закордонними буржуазними націоналістами до місії Української РСР у США та розіслані ними в капіталістичні і інші країни, які були учасниками європейської наради в Хельсінкі в 1975 р.

Бердник винним себе визнав у цьому також повністю та стверджує, що ці дії допустив теж, перебуваючи у стані запалу.

Крім того, вина Бердника в цьому епізоді доведена прислужкою до справи запискою Руденка, яка була вилучена при особистому обшуку Бердника, в якій Руденко вказує кому належить перелік примірників зазначених документів /т.8, а.с.230, 233, 239, т.19, а.с.154/;

- протоколами обшуків у квартирі Алексєєвої та Строкаєвої, в процесі яких було вилучено по одному примірнику цих документів /т.12, а.с.265-270, 274-283/ та протоколами їх огляду /т.15, а.с.265-270/, а також приєднаними до справи матеріалами - текстами зарубіжних газет, журналів, пересилань радіостанції "Свобода", які вказують на поширення документів і використання в ідеологічних диверсіях проти СРСР.

Бердник в грудні 1976 року отримав від Руденка і зберігав в квартирі для подальшої передачі в посольство США в Москві для поширення за кордоном антирадянські наклепницькі документи, а саме: "Відкритий лист" до "Його Величності шахіншаху Ірану..." від II осіб, які відбувають покарання за антирадянську діяльність.

В цьому документі зводяться наклепи на зовнішню та внутрішню політику Радянського Союзу, які спрямовані на підрив добросусідських відносин з Іраном. Іранський уряд нібито передбачає "величезну небезпеку, що нависає на нього з півночі і намагається Московії протиставити потужну військову силу".

Автори "листа" називають Радянський Союз "соціалістичним концтабором", вони негативно відносяться до видачі Іраном радянським властям зрадників Батьківщини, які повтікали в різний час до Ірану.

- Рукописний текст листа Світличної до так званої "Української групи сприяння виконанню Хельсінських угод" та до партійних органів, в якому зводиться наклеп, що у нашій країні нібито існує "суцільна девальвація людської гідності", а Радянська держава начебто є "найбільшим у світі, найдосконалішим і наймогутнішим концтабором".

- Три аркуші з так званого "Бюлетеня...євангельських христیان-баптистів" № 37 за 1976 р., у яких містяться наклепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад, направлені на розпалювання серед віруючих релігійного психозу і компрометацію радянського законодавства про релігійні культу.

- Текст документа Барладяну під назвою "До людей

доброї волі", в якому з націоналістичних позицій наклепницьки стверджується, що у нашій країні нібито існує "тягар колгоспно-кріпосного права", "зверхність усього російського", "нелюдське суспільство", де неначе немає демократії, а є тільки свавілля."

Бердник отримав від Руденка крім цих документів і "листа" Руденка до Богдана Ясеня для передачі на Захід, у якому йдеться про зміцнення і розширення злочинних зв'язків з Вашингтонським так званим "Комітетом по забезпеченню Хельсінських гарантій на Україні" та можливого встановлення контактів з американським консульством у Києві.

Всі ці документи були вилучені у Бердника і за кордон з цієї причини не потрапили.

Підсудний Бердник у цьому звинуваченні винним себе визнав та пояснив, що отримані документи від Руденка прочитати не встиг, тому що був затриманий і документи вилучено. Ознайомившись з змістом їх під час слідства, вважає, що лист т.з. політв'язнів до шахіншаха Ірану є абсурдним взагалі, а лист Світличної є невірним, помилковим.

Це також підтверджено речовими доказами – зазначеними документами і "листом" /т.10, а.с.131-154/. З огляду вилучених документів видно, що вони ворожого характеру і призначалися для подальшого поширення за кордоном /т.5, а.с.31-45, т.13 а.с.221, 235-236/; протоколом обшуку в квартирі Бердника, під час якого вилучено перелічені документи.

26 грудня 1976 року підсудний Бердник виготовив документа у вигляді заяви до Генерального Прокурора СРСР та до американського так званого "Комітету і Групи сприяння...", з якими тоді ж ознайомив Мариновича і Матусевича. В цій "заяві" наклепницьки стверджується, що в Радянському Союзі нібито порушуються Конституція СРСР і основні права людини.

Вказаний документ був направлений до вказаних у ньому адресатів і, крім того, Бердник через Матусевича передав Орлову, який використав його в розмові з іноземними кореспондентами в Москві. Іншого примірника підсудний передав Руденку.

Бердник суду пояснив, що в силу юридичної неосвідомленості він вважав порушенням закону окремі дії державних органів, тому й скаржився на це, вважаючи такі дії порушенням законності.

(100)
282

Звинувачення підтверджується приєднаними до справи речовими доказами - примірниками цього документа та машинкою "Олімпія", на якій виготовлявся документ /т.10, а.с.155/, висновком криміналістичної експертизи про те, що цей документ віддрукований саме на машинці "Олімпія", яка належить Берднику.

З огляду видно, що у згаданому документі містяться наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад.

З протоколів обшуку видно, що поодному примірнику документа "Генеральному Прокурору СРСР" вилучено в квартирах Орлова і Руденка /т.5, а.с.48, 50-58, т.15, а.с. 257-264/.

В січні 1977 року Бердник отримав від Руденка виготовлений останнім разом з Григоренком, документ під назвою "Звернення" до Комуністичних партій США і Канади від імені так званої "Української громадської групи сприяння...", схвалив його і підписав, ставши співавтором його.

У цьому документі стверджується, що в Радянському Союзі нібито мають місце порушення прав людини, безпідставно проводяться обшуки, під час яких вилучаються матеріали лише для того, щоб спалити їх на "жандарських вогнищах".

Бердник винним себе визнає і вважає цей документ ідейно хибним і провокаційним.

Підтверджується протоколом обшуку, під час якого було вилучено в квартирі Руденка цей документ, підписаний Бердником, і іншими особами /т.5, а.с.52/; з огляду документа встановлено, що він містить наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад.

У другій половині січня 1977 року Бердник, разом з Руденком та іншими обговорював проект документа під назвою "Меморандум № 2", якого підписав і став співавтором його.

Цей документ написаний з ворожих буржуазно-націоналістичних позицій, спрямований на підрив дружби братніх народів СРСР, проти принципів пролетарського інтернаціоналізму.

Поряд з цим, у документі робиться спроба паплюжити марксизм, вказується, що "марксизм як офіційна ідеологія Радянського Союзу" нібито "дедалі виразніше втрачає свою привабливість", союз братніх республік іменується в документі "формально-декларативним".

В "Меморандумі № 2" містяться наклепницькі вигадки про те, що на Україні начебто порушуються права людини і проводяться безпідставні переслідування громадян.

З метою подальшого поширення "Меморандуму № 2" Бердник, отриманий від Руденка один примірник, віддрукував з нього у себе на друкарській машинці 5 примірників, але поширити їх не зміг, оскільки вони були вилучені при особистому обшуку 5 лютого 1977 року.

Підсудний винним себе визнав та ствердив, що з метою поширення "Меморандуму № 2" віддрукував на власній машинці.

Це також стверджується протоколом обшуку, в процесі якого було вилучено "Меморандум № 2", речовими доказами - 5 примірниками цього документа, протоколами огляду "Меморандуму № 2", з яких видно, що цей документ за змістом є ворожий; висновками криміналістичних експертиз, про те, що документ віддрукований на машинці "Олімпія" та підпис на ньому Бердника мається /т. 5, а.с. 48, 50-51, 56, 59-65, т. 3 а.с. 200, т. 4, а.с. 139, 194, 211-212, т. 8, а.с. 226-229/.

В другій половині січня 1977 року Бердник приймав участь в обговоренні виготовленого Руденком проекта документа "Меморандум № 3" і підписав його.

Цей документ містить в собі наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад. Начебто у нашій країні ладся притягають до кримінальної відповідальності тільки за те, що вони вірують.

З метою подальшого розповсюдження та для використання у ворожій діяльності Бердник віддрукував на власній машинці 5 примірників, які були вилучені у нього під час обшуку в квартирі Руденка, куди він їх приніс для розповсюдження.

Бердник показав, що цей "Меморандум № 3" написаний на основі неперевіреного твердження однієї особи та усвідомлює, що це було б охоче використано за кордоном.

Факт підтверджується протоколом обшуку, під час якого був вилучений аркуш "Меморандуму № 3" / т. 5, а.с. 48, 50-51 /; вилученими примірниками у Бердника під час особистого обшуку / а.с. 5, 56, т. 10 а.с. 176-179 /; протоколами огляду, якими встановлено, що цей документ містить наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад / т. 5, а.с. 59-63 /.

З висновків криміналістичної експертизи витікає, що "Меморандум № 3" віддрукований на належній Бердникові друкарській машинці і на цьому мається підпис Бердника /т.3, а.с.207, т.4, а.с.139, 194, 211/.

На початку лютого 1977 року Бердник виготовив і віддрукував 4 примірники документа під назвою "Открытое письмо" до Президії Верховної Ради СРСР та до Конгресу США, в якому містяться наклепницькі вигадки, що порочать державний і суспільний лад країни. Стверджується, зокрема, що в Радянському Союзі нібито не виконуються Загальна Декларація прав людини та Конституції Союзу РСР та УРСР, а положення Хельсінських угод для нашої країни є "пустим звуком".

Виготовлені примірники зберігав у себе вдома, а 5 лютого 1977 р. приніс до Руденка з метою ознайомлення і передачі, де вони були вилучені під час особистого обшуку.

Підсудний Бердник ствердив, що "Открытое письмо" написав він, так як дійсно його книги вилучені до визнання винним судом і його засудження.

Вина його стверджується протоколом особистого обшуку, під час якого було вилучено 4 примірники цього документу /т.5, а.с.56, т.10, а.с.176-179/; , протоколом огляду, яким встановлено, що документ "Открытое письмо" містить наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад" /т.5, а.с.59, 90/; речовими доказами - 4 примірниками документа /т.10, а.с.182-185/.

З висновку криміналістичної експертизи витікає, що зазначені примірники документа виготовлені на печатній машинці "Олімпія" і вони підписані Бердником /т.3, а.с.202, 207-209/.

В першій половині лютого 1977 року підсудний Бердник разом з іншими членами так званої "Української громадської групи сприяння..." виготовив документ під назвою "Меморандум № 4", в якому наклепницьки-твердить, що в нашій країні нібито існують "безжальне свавілля і беззаконня".

Підтверджується протоколом огляду зазначеного документа і в судовому засіданні, ксерокопією цього документа /т.10, а.с.187-188/.

Бердник в судовому засіданні визнав, що себе співавтором "Меморандума № 4" та ствердив, що передав його через Алексеєву за кордон.

10 лютого 1977 року Бердник виготовив та віддрукував на власній машинці документ під назвою "Открытое дружеское послание" до Міжнародного Пен-клубу і Спілки письменників України, в якому автор зводить наклеп на економічний розвиток нашої країни, та духовний стан радянських людей, заявляючи, що в наш час ніде не йде духовна деградація народу і економічний хаос в народному господарстві, паплюжить демократичні основи нашої країни, радянський суспільний лад, називаючи його бюрократичною структурою.

З цим документом він ознайомив свою дружину Бердник-Сокоринську. Окремі прихильники документа передав іншим особам.

Бердник показав, що це "послання" він виготовив на запит Руденка, у якому допустив неправомірні узагальнення.

Вина підсудного Бердника підтверджується також протоколами обшуків в квартирах Бердника, Мариновича, Обертаса, Гольдфрухта та особистого обшуку Мариновича, під час яких були знайдені і вилучені фотокопії названого документа, що свідчать про його поширення серед інших осіб /т.7, а.с.2,6, т.13, а.с.256-257, т.14, а.с.162,174,184,207-211/; протоколом огляду документа, яким встановлено, що в ньому містяться наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад /т.7, а.с.18,23, т.14, а.с.258-259/.

Речовими доказами - фотокопіями документа /а.с.226-229 т.8; а.с.189 т.10/, та оглядом у засіданні суду.

З висновку криміналістичної експертизи видно, що фотокопії є репродукціями машинописного документа і підписи на них виконані підсудним Бердником /т.3, а.с.207,210/.

В лютому 1977 року Бердник у співавторстві з Мариновичем, Матусевичем, Лук'яненко та іншими "членами" так званої "Української громадської групи сприяння..." виготовив "Меморандум № 5...", в якому містяться наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зокрема, твердиться, що "структура Радянської країни" нібито є "бюрократична", що в нашому суспільстві начебто існує "свавілля і беззаконня", проводяться "репресії проти чесних людей". Паплюжачи діяльність Радянського Уряду і КПРС, автори "Меморандуму № 5" наклепницьки твердять, що "ідеї Леніна по національному питанню", нібито "не були втілені в життя", а "наступним рокам не вдалося перемогти шовіністичний дух великодержавництва", що державність України начебто являє собою "паперовий міраж", а в нашому суспільстві діє "дух імперіалізму та шовінізму".

Бердник визнав себе співавтором "Меморандуму № 5", якого вважає ідейно хибним у національних питаннях.

Тоді ж, у лютому 1977 року Бердник разом з тими ж особами виготовив "Меморандум № 6", у якому автори з ворожих позицій клепницьки твердять, що в нашій країні нібито існують "бюрократична система", свавілля і беззаконня. Радянська влада начебто порушила конституційні прерогативи". Роблячи спробу посіяти страх в "правовому" відношенні начебто не спроможна і їй "неможливо ні в чому довіряти".

Бердник визнав себе співавтором "Меморандуму № 6" та пояснює, що цей документ він засуджує, оскільки являється ідейно хибний.

Вина Бердника в цьому епізоді підтверджується протоколом допиту /т.14, а.с.162/, в процесі якого був знайдений примірник цього документа в квартирі Обертаса; речовими доказами - "Меморандумом № 6" /т.10, а.с.190, 195-197/.

В процесі огляду документа встановлено, що в ньому містяться клепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад.

У березні 1977 року Бердник у співавторстві з тими ж членами так званої "Групи..." виготовив "Меморандум № 7", у якому робиться спроба опорочити діяльність Радянського Уряду, твердиться, зокрема, що в нашій країні нібито існують беззаконня, свавілля, знущання з соціалістичної законності, порушується "свобода совісті". Радянська держава начебто є "бюрократичною системою", яка проводить "репресії і терор".

Підсудний показав, що він є співавтором "Меморандуму № 7", у якому робляться посилення на неперевірені твердження окремих осіб, а тому вважає його помилковим.

Вина його підтверджується ксерокопією цього документа, оглядом якої встановлено, що в ньому міститься наклеп на радянський державний і суспільний лад. /т.10, а.с.198-206/.

Тією ж групою з участю Бердника виготовлено документ під назвою "Меморандум № 8", у якому містяться наклепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад. У ньому паплюжиться радянська дійсність, клепницьки стверджується, що в Радянському Союзі, зокрема на Україні, нібито існує свавілля та "торкествує тиранічний держиморда і цілковите беззаконня".

Це стверджується ксерокопією згаданого документа /т.10, а.с.206, 207/, оглядом якого встановлюється, що в ньому містяться клепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад.

Підсудний Бердник в судовому засіданні показав, що "Меморандум № 8" написаний на ґрунті тверджень Лісової, являється єдиним документом, у якому робляться безпідставні висновки щодо внутрішнього державного і суспільного даду в нашій країні.

20 березня 1977 року Бердник у співавторстві з вище згаданими особами виготовив "Меморандум № II", у якому йдеться про те, що нібито Уряд СРСР грубо порушує підписані міжнародні акти, які добитися дотримання встановлених ними законів та постанов представниками влади, але й самі відмовляються їх дотримуватися".

Це підтверджується протоколами обшуків в квартирах Мариновича, Матусевича і Обертаса, під час яких вилучено 17 примірників "Меморандума № II" /т.14, а.с.162-163, 174, 181, 182/.

З огляду "Меморандума № II" видно, що він належить до характеру і на ньому маєть підпис Бердника /т.10, а.с.208-210/.

Бердник також визнав себе співавтором цього документа.

Вищезазначені антирадянські налепницькі документи - "Меморандуми" за № 4, 5, 6, 7, 8 Бердник для подальшого розповсюдження через Григоренка передав на Захід, де вони використовувалися в підрильних цілях проти СРСР. Друкувалися буржуазно-націоналістичними виданнями в газетах "Українська думка" /Англія/, "Свобода" /США/, та передавалися радіостанцією "Свобода".

Крім визнання своєї вини підсудним в цьому звинуваченні в судовому засіданні, вона підтверджується поясненнями підсудного Бердника в процесі попереднього слідства про те, що у виготовленні та передачі за кордон документів під назвою "Меморандуми" за № 4, 5, 6, 7, 8 він приймав безпосередню участь /т.1, а.с.336-337, 359/, а також повідомленнями буржуазно-націоналістичних газет "Свобода" і "Українська думка".

Підсудний Бердник, визнаючи себе співавтором "Меморандуму" № II, заперечує, що він передав його за кордон та це заперечення в судовому засіданні не спростовано, тому з обвинувачення його слід виключити.

В червні 1977 року Бердник виготовив і віддрукував документ під назвою "Відкрите дружнє послання" до Голови Конституційної комісії, в якому містяться злісні налепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад.

Розглядаючи проект нової Конституції СРСР з ревізіоністських позицій, Бердник пропонує внести до проекту різні зміни, доповнення та поправки, які заздалегідь спрямовані на підрив та

ослаблення Радянського державного і суспільного ладу, морально-політичної єдності народів СРСР, приниження керівної та направ-лювальної ролі Комуністичної партії, а також зводивь наклепницькі висадки на національну політику КПРС, заперечує необхідність радянського принципу демократичного централізму, виступає за обмеження повноважень Радянської держави і ослаблення її пози-тивного впливу на соціально-економічний розвиток нашої країни.

З цим документом Бердник ознайомив свою дружину Бердник-Сокоринську. Один примірник його передав для ознайомлення Мар-ковській, а два інші зберігав у своїй квартирі до дня вилучення.

Бердник пояснив у суді, що викладені ним міркування у "Пос-ланні" він антирадянськими не вважає, бо направлені вони, на його думку, на поліпшення Конституції СРСР в порядку обговорення її про-екту.

Вина підсудного в цьому епізоді звинувачення підтверджу-ється протоколом обшуку, в процесі якого у квартирі Бердника вилучено два примірники документа; речовими доказами /т.7, а.с. 37-42, т.10, а.с.214-237/.

Свідки Бердник-Сокоринська та Марковська в процесі попе-реднього слідства показали, що вони були ознайомлені з цим доку-ментом.

У судовому засіданні Бердник-Сокоринська ствердила правиль-ність своїх показів, які давала на попередньому слідстві.

З огляду цього документа видно, що він містить завідомо наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад, та спрямовані на підрив і ослаблення Радянської влади. Той факт, що цей документ адресується до народів СРСР, вказіє на те, що автор його мав намір поширити антирадянські ідеї серед широкого кола осіб.

Бердник у вересні 1977 року виготовив і віддрукував на власній машинці документ під назвою "По Ра", у якому з націоналістичних позицій він заперечує історичний факт добровільного воз"єднання українського народу з обратнім російським народом, наклепницьки стверджує, що Україна втратила незалеж-ність та це продовжується і за Радянської влади, начебто йде занепад української культури.

Цей ворожий документ з іншими наклепницькими документами Бердник через Григоренка передав за кордон, на Захід, де він використовується ворожою пропагандою, проти СРСР.

Не заперечуючи свого авторства цього документа, Бердник також визнає, що поетичні символи поеми невірні тлумачаться. Разом з цим він визнає, що цей документ шкідливий, через що так охоче уривки з нього використовувались на Заході.

Вина підсудного підтверджується протоколом обшуку, під час якого вилучено в квартирі Бердника цей документ /т.7, а.с.70-72/; висновком криміналістичної експертизи, згідно якого документ цей надруковано на машинці "Олімпія", яка належить Берднику, і саме цим документом підпис /т.3, а.с.202, 207-209/; речовими доказами - т.8, а.с.277, 299-301/.

З огляду цього документа видно, що він містить наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний та суспільний лад.

В листопаді 1977 р. Бердник виготовив документ під назвою "Маніфест українського правозахисного руху", в якому з ворожих нашою суспільству позицій твердить, що в СРСР нібито існує беззаконня, що "...масштаби правопорушень" начебто так зросли, що це стало звичним, це стало своєрідним законом. Зводить злісні наклепи на радянську дійсність, де нібито "під пресом бюрократичних узурпаторів" йде деградація "цілого народу", паплюжить національну політику КПРС і Уряду, заявляючи, що під прикриттям Союзу Республік нібито "чинились страхітливі злочини супроти тих чи інших націй".

Цей ворожий документ через Григоренка Бердник передав за кордон, на Захід, де він був надрукований в органі т.з. "Організації українських націоналістів-солідаристів" "Українське слово"; в книзі "Український правозахисний рух", що вийшла у США, та передавався радіостанцією "Свобода".

Бердник показав, що в цьому документі аналіз ситуації з національного питання викривлений, а документ в цілому є шкідливий.

Вина підсудного в цьому епізоді підтверджується також речовими доказами - примірником і рукописними чорнетками цього документа та друкарською машинкою /т.8, а.с.226-229, т.10, а.с.245-265/; висновками криміналістичної експертизи, про те, що текст документу виконаний Бердником /т.3, а.с.207/; оглядом документа встановлюється, що в ньому містяться наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад, а також приєднаними до справи текстами передач радіо "Свобода" та ксерокопією газети "Українське слово" /т.8, а.с.302-313/.

У другій половині листопада 1977 року Бердник виготовив документ під назвою "Слово і антислово", в якому безпідставно

стверджує, що засудження Руденка і Тихого за антирадянську діяльність це нібито "...беззаконний акт розправи", наклепницьки називає, що в наш час на Україні жорстоко "придушується слово", відсутня демократія, радянську дійсність називає "брехнею", "жорсток", "духом темряви", "озвірінням", "страшним породженням XX віку".

У судовому засіданні Бердник показав, що йому невідомо фактів порушення норм закону у справі засуджених Руденка і Тихого, але допустив перекручення в стані емоційного захисту.

Крім того, підтверджується протоколом обшуку, в ході якого були вилучені 3 машинописні примірники і 6 аркушів рукопису цього документа /т.7, а.с.1-5/, речовими доказами - цими документами /а.с.266-274, т.10/, висновком криміналістичної експертизи /згідно якого рукопис виконано Бердником, а віддруковано на його друкарській машинці /т.3, а.с.209/.

З огляду документа видно, що він містить наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад.

У 1977 році Бердник виготовив і розповсюдив документ під назвою "За українську духовну республіку", який ввійшов до книги "Україна Січі Вогняної", що видана у США буржуазно-націоналістичним видавництвом, а 8 серпня 1977 року текст його передавався радіостанцією "Свобода".

Автор намагається заперечити об'єктивний процес "зближення націй", розглядаючи це як нібито навмисне придуману фікцію, щоб прикрити, за його словами "вовчу морду духу шовінізму та імперіалізму". З буржуазно-націоналістичних позицій ратує за утворення так званої "української самостійної республіки", яка начебто продовжує бути залежною республікою як за часів царату. Бердник закликає до "нещадного бою з синами темряви, ненависті, рабства, приниження, зради...", за утворення так званої "української духовної республіки".

Підсудний в судовому засіданні авторство цього документа визнав і признав його ворожим.

Вина його підтверджується протоколом огляду, з якого видно, що в документі "За українську Духовну республіку" міститься наклеп на радянський державний і суспільний лад та заклики до боротьби за утворення так званої "української духовної республіки"/т.8, а.с.246,251-252,260-261/; речовими доказами -

457
296

Цим документом та текстами передачі радіо "Свобода" /т.8, а.с. 268-274/.

З електрографічної копії книжки під назвою "Україна Січі Вогняної", що вийшла в Парижі, видно, що автор її є Бердник.

У березні 1978 року Бердник виготовив документ під назвою "Закляття /містерія/", в якому наклепницьки сучасне українського народу ототожнює з його становищем за царату, стверджує, що український народ уже 300 років, в тому числі і за часи радянської влади нібито перебуває в неволі, де, за його словами з народу "праведну кривцю ссуть.. Де з правіку наша доля спить закована в неволі..." Після цього закликає: "Розірвіть полон!".

Один з цих документів вилучено в квартирі Руденко Р.О., а другий - в камері схову на вокзалі Брянськ-Орловський. Цей документ був поширений за кордон.

Бердник визнав себе автором документа, але заперечує його антирадянську суть, посилаючись, що його поетичні символи невір-но тлумачать.

Проте, вина підсудного по цьому епізоду підтверджена протоколом вилучення документа 6 березня 1979 року /т.7, а.с.140-141/ в квартирі Руденко Р.О., протоколом виїмки документів в автоматичній камері на вокзалі Брянськ-Орловський, серед яких вилучено цього документа з підписом Бердника /т.7, а.с.112, т.10а.с.287-300/, висновком криміналістичної експертизи, згідно якого підпис виконано Бердником /т.3, а.с.207/.

З огляду документа видно, що він містить наклепницькі вигадки, які порочать радянський державний і суспільний лад.

19 квітня 1978 року Бердник виготовив рукописний текст документа "Изуверы космической эпохи" та передав іншим особам для розповсюдження.

У цьому документі стверджується ним, що в Радянському Союзі нібито порушуються громадянські права, переслідуються т.з. "інакшумці", начебто проводиться поступова фашизація нашої держави.

Цей документ разом з іншими був знайдений в камері схову на вокзалі Брянськ-Орловський.

Бердник пояснив, що цей документ являється шкідливий та розрахований для розповсюдження.

Це стверджується протоколом виїмки речей з автоматичної камери схову /т.7, а.с.102, 112/, речовим доказом - документом /т.8 а.с.266, т.10, а.с.301/.

З висновку криміналістичної експертизи видно, що документ і підпис на ньому виготовлено Бердником /т.3, а.с.207/.

Крім того, з метою підризу та ослаблення Радянської влади, підсудний Бердник протягом 1965-1978 років проводив антирадянську пропаганду, поширюючи в усній формі наклепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад.

Так, на початку жовтня 1965 року в кабінеті директора Вижницького училища прикладного мистецтва Чернівецької області під виглядом захисту народних національних традицій зводив наклеп на те, що пролетарський інтернаціоналізм є нібито ширма для проведення на Україні великодержавного шовінізму, що на Україні з боку держави проводиться насильницька русифікація, в зв'язку з чим буцімто втрачається українська мова і культура, а саме вирішення національного питання веде до космополітизму.

Бердник винним себе в цьому не визнав і пояснив, що він дійсно гаряче спорив з директором училища відносно художніх виробів, але він не допускав висловів, які б порочили радянський державний і суспільний лад.

Проте, вина підсудного в інкримінованих діях доведена поясненнями свідка Білика, який підтвердив, що Бердник допускав образливі вислови щодо народу в цілому та російського зокрема.

Протягом 1970-1975 років неодноразово зустрічаючись з своєю знайомою Ткач, Бердник наклепницьки стверджував, що ленінські положення по національному питанню подальшого розвитку не набули і національне питання на Україні неначе не вирішено, в зв'язку з чим Україна нібито нерівноправна у складі союзних республік, як і раніше нібито ущемляються її національні права, що великодержавний шовінізм царської Росії за часи Радянської влади начебто не подоланий, а навпаки, буцімто набрав нових і більш вишуканих форм, що українська культура не розвивається і знаходиться в "замороженому стані".

Свідок Ткач стверджувала в процесі попереднього слідства та в судовому засіданні саме ці обставини.

Підсудний Бердник не заперечує проти таких пояснень
Тяч, але посилається, що сам детальних розмов з нею з цих пи-
саних не пам'ятає.

В січні місяці 1971 року Бердник в присутності Носача
з ворожих нашою суспільству позиція зводив злісні наклепи на ра-
дянський державний і суспільний лад, твердячи, що в нашій країні
нібито діють "вовчі" закони, характерні для капіталістичного су-
спільства, що соціалізм начебто веде до деградації людини, що в
нашому суспільстві буцімто відсутня демократія та будь-які права
людини.

Бердник стверджує, що такі факти місця не мали.

Проте вина його підтверджується показами свідка Носа-
ча в стадії попереднього та судового слідства, де він стверджу-
вав, що саме такі наклепницькі вигадки зводив Бердник.

При зустрічі з Горбатьком у 1973 році в розмовах
стверджував, що Радянський Уряд нібито затискає демократію, не
дає гарантій людині, а передова українська інтелігенція начебто
переслідується, що для нашої країни настали буцімто тяжкі часи.

Це підтверджується поясненнями свідка Горбатька на по-
передньому слідстві та в судовому засіданні, а також, що він виго-
товив фотоспособом двадцять відбитків документа на прохання Берд-
ника.

При зустрічі з Тульпов влітку 1973 р. Бердник в розмо-
вах стверджував, що Велика жовтнева соціалістична революція ніби-
то не принесла громадянам нашої країни свободи і рівності.

Це підсудним заперечується, але підтверджується пояснен-
нями свідка Тульпи в процесі попереднього та судового слідства.

28 червня 1977 року в м. Дружківці Донецької області
біля приміщення контори "Змішторгу", де розглядалася кримінальна
справа відносно Руденка і Тихого за антирадянську діяльність,
Бердник в присутності багатьох громадян зводив наклеп на радян-
ський державний і суспільний лад. Виправдовуючи антирадянську
діяльність Руденка і Тихого, стверджував, що судовий процес над
ними то є нібито розправа над "борцями за волю, за права людини
в Радянському Союзі", що присутні у залі суду громадяни є зруси-
фіковані "великодержавні шовіністи", а справжні українці буцім-
то перебувають "у заганні".

Це підтверджується показами свідків Гусевої та Чебу-
кіна в процесі попереднього слідства та судовому засіданні.

Цього факту не заперечує і підсудний Бердник, посилаючись, що він міг так висловитись у запалі, коли у залі викрикували посадити його.

Такі ж дії Бердник вчинив і 23 березня 1978 року в м. Василькові в залі судового засідання під час розгляду справи відносно Матусевича і Мариновича за антирадянську діяльність, куди він був викликаний свідком також.

Це підтверджується поясненнями свідків Коваленка та Яковлева.

Сам же підсудний Бердник пояснив суду, що він на судовому процесі в кримінальній справі Матусевича і Мариновича можливо вів себе різко, але висловлювань, які б компрометували Радянську владу, він не пам'ятає.

Підсудний Бердник у судовому засіданні в цілому винним себе в інкримінованих злочинах визнав повністю і давав детальні пояснення по кожному факту конкретно пред'явленого звинувачення. Разом з тим він пояснив, суду, що виготовляючи, зберігаючи і розповсюджуючи літературу, в якій містяться наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад, не мав наміру підірвати або ослабити цим Радянську владу, що супротивники використовували його документи в кампаніях проти СРСР проти його волі і лише те, що шкодило авторитету СРСР, опускаючи загальноземні проблеми, над вирішенням яких повинно працювати людство, що він це усвідомив аж тепер.

Однак ці пояснення Бердника спростовуються матеріалами справи, а його вина в проведенні антирадянської агітації і пропаганди доведена показами свідків, речовими доказами, висновками експертиз та іншими зібраними по справі матеріалами.

Про націоналістичні антирадянські переконання Бердника і спрямованість його злочинної діяльності на підрив і ослаблення Радянської влади свідчить суспільно-небезпечний характер його дій, пов'язаних з виготовленням, зберіганням і широким розповсюдженням антирадянських наклепницьких документів. Про це ж свідчить сам зміст та характер виготовлених та розповсюджених ним ворожих документів, а також те, що він тривалий час займався злочинною діяльністю, в яку намагався втягнути і інших осіб, і вперто не припиняв її, незважаючи на неодноразові попередження громадскістю та офіційними органами про недопустимість таких ворожих діянь.

Ігноруючи офіційні застереження органів КДБ від 7 червня 1973 року та органів прокуратури УРСР від 14 березня 1977 р. Бердник встановив злочинні зв'язки з антирадянцями Руденком,

444
300

Матусевичем, Мариновичем, Григоренком, Гінзбургом та іншими відлюдниками, з якими обговорював, виготовляв і розповсюджував ряд документів антирадянського, наклепницького змісту, які були поширені в наші країни і за кордоном.

Знавчи, що виготовлені ним та у співавторстві з ним ворожі документи використовувались закордонними буржуазно-націоналістичними центрами в пресі та антирадянських радіопередачах, Бердник не виступив проти проведення таких ворожих акцій, але з власної ініціативи приймав міри до встановлення і розширення контактів з іноземцями з капіталістичних країн, які зацікавлені в приниженні міжнародного авторитету СРСР та передавав їм матеріали ворожого змісту.

Будучи раніше судимим за антирадянську діяльність і, працюючи після відбуття покарання в галузі літератури, маючи великий життєвий досвід, не міг не усвідомлювати, що виготовлення і розповсюдження значної кількості літератури на території нашої країни і за кордоном на Заході, а також систематичне поширення ним в усній формі серед широкого кола громадян наклепницьких вигадок, що порочать радянський державний і суспільний лад, були спрямовані саме на підрив та ослаблення Радянської влади.

Аналізуючи зібрані по справі докази в їх сукупності, суд вважає, що вина Бердника в проведенні агітації і пропаганди в цілях підриву і ослаблення Радянської влади доведена в повному обсязі пред'явленого йому обвинувачення.

Дії підсудного Бердника по виготовленню, зберіганню, розповсюдженню з метою підриву та ослаблення Радянської влади ворожих антирадянських та наклепницьких документів, що порочать радянський державний і суспільний лад, поширення таких же наклепницьких вигадок в усній формі на території України органами попереднього слідства правильно кваліфіковані за ст. 62 ч. П КК УРСР.

Так саме дії його, пов'язані з розповсюдженням ворожих документів на території РРФСР правильно кваліфіковані за ст. 70 ч. П КК РРФСР.

Підставою для кваліфікації дій підсудного за ч. П вказаних статей закону являється те, що він раніше був засудженим за такий же особливо небезпечний державний злочин, та судимість за нього не знята і не погашена, тому що звільнившись з місць ув'язнення в 1955 році, слідує 1956 року, виготовив і продовжував зберігати до дня вилучення - квітня 1972 року ворожий

на місці кіносценарій, тобто вчинив продовжування злочинів злочинної діяльності до порушення пррти нього цієї кримінальної справи.

Обмірковуючи питання про міру покарання, суд враховує характер і особливу суспільну небезпечність вчиненого ним злочину, що він злочинною діяльністю займався тривалий час, до цього був засудженим за особливо небезпечний державний злочин. При чому Бердник продовжував займатися злочинною діяльністю, незважаючи на неодноразові попередження його громадськістю та місцем роботи і органами влади.

Оскільки Бердник раніше був засудженим до позбавлення волі за особливо небезпечний державний злочин, а судимість не знята і не погашена в установленому законом порядку, то у відповідності до ст. 26 ч. I, п. I КК УРСР, він повинен бути визнаний особливо небезпечним рецидивістом.

Як обставини, котрі пом'якшують відповідальність, суд рахує те, що він визнає себе винним, щиро розкався і запевнив, що надалі злочинною діяльністю займатися не буде та своїми показами сприяв повному і об'єктивному вирішенню справи, що він хворіє на серце /а.с. 125 т. 24/, на утриманні має малолітню дитину.

На підставі наведеного та керуючись ст. ст. 323, 324 КПК УРСР, судова колегія -

З А С У Д И Л А :

Б Е Р Д Н И К А Олександра Павловича -

- за ст. 62 ч. П КК УРСР на 6 /шість/ років позбавлення волі з засланням на 3 /три/ роки;

- за ст. 70 ч. П КК РРФСР на 4 /чотири/ роки позбавлення волі з засланням на 3 /три/ роки.

На підставі ст. 42 КК УРСР остаточно визначити покарання за їх сукупністю шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим 6 / ш і с т ь / років позбавлення волі з засланням на 3 /три/ роки.

На підставі ст. 26 ч. I п. I КК УРСР Бердника О.П. визнати особливо небезпечним рецидивістом та згідно ст. 25 ч. IУ КК УРСР місцем відбуття покарання визначити колонії особливого режиму.

443
302

Міру запобіжного заходу до набуття вироком законної сили Берднику О.П. залишити раніше обрану - тримання під вартою та строк покарання рахувати з 6 березня 1979 року, врахувавши попереднє ув'язнення.

Судові витрати по справі в сумі 151 крб. стягнути з Бердника О.П. в паход держави.

Речові докази по справі - друкарську машинку "Олімпія" № 3896, належну Берднику, як знаряддя злочину - конфіскувати; двадцять примірників фотовідбитків машинописного документа "Людяи землі - відкритий лист" та дві заготовки з кліше "Ініціативна Рада Альтернативної Революції" - все в пакунку № 1, знищити як такі, що не являють цінності.

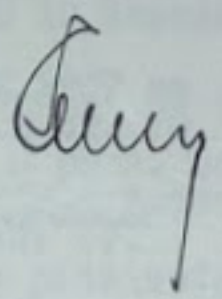
Решту речових доказів зберігати в справі.

Вирок може бути оскарженим до Верховного Суду УРСР в касаційному порядку протягом 7 діб засудженим з моменту вручення йому копії вироку, іншими учасниками процесу - з моменту оголошення.

о.п. Головуючий - Роман
народні засідателі - підписи

Згідно:

Головуючий

А.І. Роман

ЛМ-10
26.ХП-79 р.